

ГОТУЙСЯ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАТВОРА

Ч. 9 (110)

ЛИСТОПАД

1965

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія:

пл. сен. Леся Храплива,
ст. пл. Світляна Луцька,
ст. пл. Іриней Юрчук
Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA

158 East 7th St., Apt. 3A
New York 10009, New York
Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.
New York 10003, N. Y.
140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи

Ніни Мудрик-Мряц

З М І С Т:

Сестричка Леся:	
Зустріч на змаганні	2
Сестричка Маруся Шевчук:	
Легенда про Купала	5
Катруся Червоняк:	
Подорож довкруги світу	7
Сестричка Надя:	
Як Леся здобувала вмільсть малярки?	12
А бийте Хляпа!	17
Братчик Ірко:	
Куток розваг	15
Сестричка Кіця:	
Сузір'я	19
Братчик Денис:	
Новак з шишки	24

Річна передплата в ЗДА — \$ 2.50, в Канаді — \$ 2.75. Новачки та новачки складають її на руки виховників, самітники та неновачки пересилають просто до Адміністрації. Ціна одного числа 30 центів.

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ФОНД:

Пластова Станиця в Сиракюзах, Америка, прислала 20.00 дол.

У таборі новачок „Рідна казка” сестрички спільно вишили гарну подушку та влаштували розігранку на неї на „День пластунки”. Гарний дохід поділили: на дажок для таборів українського новацтва в Німеччині та на фонд „Готуйсь”. Для „Готуйсь” припало 73 доларів та 26 центів. Цими грошми табір „Рідна казка” передплатив „Готуйсь” для всіх українських шкіл в Аргентині. Там живе багато українських дітей і вони вчаться у своїх школах, але їм дуже важко дістати якінебудь дитячі книжки чи журнали. Так отже „Рідна казка” зробила справді гарний новацький добрий вчинок!

ЧИ ВИ ВЖЕ ЩАДИТЕ ГРОШІ НА ПЕРЕДПЛАТУ
„ГОТУЙСЬ” ЗА 1966 РІК?

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 9 (110)

Листопад

1965

Що таке — листопад?
Сонце з-поза хмари,
Прапори лопотять,
Дзвін святково вдарив.

Що таке — Листопад?
Це листки шовкові,
Що за вітром летять...
Це — бої у Львові.

Що таке — Листопад?
Казка, що не гине,
Що в серденьку пестять
Діти України.

Що таке — Листопад?
Це новацькі лави,
Що спішать добувати
Україні слави.

Мал. Оксана Борис

Собор Святого Юра у Львові.

Сестричка Леся

ЗУСТРІЧ НА ЗМАГАННІ
(Сценка на святкування Першого Листопада)

(Парк у місті. БРАТЧИК стоїть схований за деревами. Новаки ОЛЕСЬ і БОГДАНКО йдуть за знаками).

ОЛЕСЬ: Добре ми зайшли, чи ні?

БОГДАНКО: Ми йшли простісінько від цієї стрілки з патичків!

ОЛЕСЬ: А при вході на бічну стежку був виразний хрестик

з камінців. Це значить: не йди туди!

БОГДАНКО: Я так і кажу: ми добре йдемо!

БРАТЧИК *(Виходить з-за дерев)*: Готуйсь, новаки!

ОЛЕСЬ І БОГДАНКО: Готуйсь!

БРАТЧИК: А куди ви йдете?

ОЛЕСЬ: Ми йдемо на листопадове змагання!

БРАТЧИК: А знаєте, чому ви на нього йдете?

БОГДАНКО: Бо братчик гніздовий казав іти.

БРАТЧИК: Звичайно, що так! Але чому він казав іти?

ОЛЕСЬ: О, я вже знаю! Бо сьогодні Перше Листопада!

БОГДАНКО: А 47 років тому в той день українці перебрали владу у Львові, столиці Західної України.

БРАТЧИК: Так, ви добре знаєте! А від кого це українці перебрали тоді владу?

ОЛЕСЬ: Від австрійців. Австрія тоді програла війну і вже не мала сили панувати над іншими народами.

БОГДАНКО (*Перебиває йому*): Та Австрією не варто було й журитися! Гірше було те, що поляки хотіли забрати ці наші землі собі. Мали вони приїхати до Львова вже першого листопада 1918 року, щоб перебрати Західну Україну для себе.

БРАТЧИК: Дуже добре ви сказали! А хто з українців станув тоді на оборону нашої землі?

ОЛЕСЬ: О, я так зовсім добре не знаю. Знаю тільки, що проводив ними полковник Дмитро Вітовський...

БОГДАНКО (*Жваво*): Зате я знаю! Всі українці, що мусли до того часу служити в австрійській армії, зібралися тоді разом та створили свою армію.

ОЛЕСЬ: Але він ще всього не

сказав! За три дні приїхали до Львова теж і Українські Січові Стрільці, що пробували тоді на Буковині. Я знаю, бо мій дід був тоді з ними!

БРАТЧИК: Дуже гарно! За відповіді на ці питання передбачено по п'ять точок для кожного новака. І ви обидва дістаєте по п'ять точок. (*Записує в записнику*). А тепер ідіть далі цією стежкою, аж знайдете дальші знаки. Готуйсь!

НОВАКИ: Готуйсь! (*БРАТЧИК ховається за дерева і відходить зі сцени. БОГДАНКО і ОЛЕСЬ виходять за сцену, але за хвилину появляються знов з того боку, що й передше*).

ОЛЕСЬ: А це що? Йшли та йшли і знаків не знайшли ніяких, а тепер, здається, вийшли на це саме місце, звідкіля відійшли.

БОГДАНКО: Ще чого доброго братчик нас побачить і втрачимо точки за те, що заблукали!

ОЛЕСЬ: І холодно вже, і жовте листя якось так дивно шепоче, що ніби аж моторошно!

ЖОВТІ ЛИСТКИ (*Вбігають та танцюють кругом новаків, співають на мелодію: „Сніжиножки білесенькі”*):

Листочки ми дрібнесенькі

В осінній пізній час,

Спадаємо, танцюємо

З вітрами поміж вас!

Несемо давні спомини

До всіх новацьких хат,

Бо у серцях чарівний шлях
Нам стелить листопад!

(Усталяються в два ряди, звернені лицем один до одного. Поміж ними входить на сцену УКРАЇНСЬКИЙ СІЧОВИЙ СТІЛЕЦЬ в одностроїта з крісом. ЛИСТОЧКИ низько кланяються йому).

ОЛЕСЬ: Ой, хто це?

БОГДАНКО: Не бійся! Бачиш, що в нього шапка-мазепинка, то зла нам він не вчинить!

СТІЛЕЦЬ: Хто ви, хлопці?

ОЛЕСЬ і БОГДАНКО: Українські новачки.

ОЛЕСЬ: А йдемо тепер на листопадові змагання.

СТІЛЕЦЬ: Ага, на змагання!

А я, бачите, сам змагався з ворогом тоді, коли прийшов був правдивий Листопад, сорок сім років тому!

БОГДАНКО: І кріс у вас правдивий?

СТІЛЕЦЬ *(Показує їм кріса)*: Так, це той сам кріс, що неодному стрільцеві врятував жит-

тя, а поклав неодного ворога, що нападав на нашу землю!

ОЛЕСЬ: А нам — вільно його торкнутись?

СТІЛЕЦЬ: Торкнутися його можна тільки тому, хто складе присягу на все життя!

БОГДАНКО: Яку, яку? Скажіть нам! Ми так дуже хочемо торкнутися українського правдивого кріса!

СТІЛЕЦЬ: Торкаючись його треба присягнути, що колись, як виростете, візьмете теж кріса в руки і визволите Україну від усіх її ворогів.

ОЛЕСЬ: Та ми саме й хочемо бути такими українськими вояками, як ти!

БОГДАНКО: І я хочу бути! На те ми новакуємо сьогодні!

СТІЛЕЦЬ: Тоді присягайте!

ОЛЕСЬ і БОГДАНКО *(Кладуть руки на кріс)*: Присягаємо!

СТІЛЕЦЬ: А коли ви додержите присяги, тоді я зможу спокійно спочити.

ОЛЕСЬ: А що ти робиш тепер?

СТІЛЕЦЬ: Я не спочиваю ні на хвилинку! Я сторожу та доглядаю, щоб українські діти підготовлялися закінчити моє діло, мої змагання.

ОЛЕСЬ і БОГДАНКО: Ми закінчимо його перемогою!

СТІЛЕЦЬ: Спасибі вам! На вас надіюся я, на вас надіються і всі ті, що колись боролися у Львові в Листопадові Дні!
(ЛИСТОЧКИ піднімаються, в'ються крутежем біля Стріль-

ця, поміж ними він зникає за сценою).

ГОЛОС ДРУГОГО БРАТЧИКА:

Олесю, Богдане, де ви?

ОЛЕСЬ (*Прикладає руки вокруг уст*): Ми тут!

ДРУГИЙ БРАТЧИК (*Входить*):

Де це ви пропали? Там вже всі новаки зібралися біля святочного вогника, а вас нема!

БОГДАНКО: Але зате ми бачили тут правдивого Українського Січового Стрільця, що борюся у Львові у дні листопада!

ОЛЕСЬ: І ми торкалися його кріса та склали присягу, що будемо колись так боротися, як і він, і покінчимо перемогою його діло!

ДРУГИЙ БРАТЧИК: Це дуже цікаво! Ходіть швидко до вогника і там розкажете це все всьому гнізду! Це буде найкраща наша точка сьогодні!

БОГДАНКО: Буде найкраща, бо правдива!

ДРУГИЙ БРАТЧИК: Все, що ми згадуємо сьогодні, правдиве! Воно колись справді так було!

ОЛЕСЬ: А колись, як ми виростемо, то знов буде, тільки ще краще!

ДРУГИЙ БРАТЧИК: Так, я певний цього! Та тепер ходіть, бо ось там вже запалюють вогник! (*Чути пісню „Ми ростем, ми надія народу“*). **ДРУГИЙ БРАТЧИК** кладе руки на рамена **НОВАКАМ**, виходить).

(*Заслона опадає*).

Сестричка Маруся Шевчук

ЛЕГЕНДА ПРО КУПАЛА

СПОГАД З ЛІТА

Мал. Ромко Завадович

Колись давно, давно, коли ще не прийшла на Україну Христова віра, наш нарід вірив у багатьох божків. І тоді, коли, як вірили наші предки, світом володіли Дажбог, Перун, Русалки, Лісовики, Мавки та інші божки, жив маленький хлопчик Прамислав. Він був дуже послухний і завжди старався виконувати волю божків. Тоді саме надійшло свято Купала. Нарід зібрався над великим озером. Довкруги озера ріс високий очерет та плакучі

верби. Прамислав прийшов разом з людьми, щоб поглянути, як Сонце, їхній божок, купається у воді. І сонечко справді висунулося з-за хмар. Всім здавалося, що воно сіло вигідно на гілці верби й простягнуло рученята до всіх. А тоді вскочило з хлюпотом у воду та покотилося по ній. Прамислав приглядався уважно та з пошаною, як сонечко купалося.

Але на Купала нікому з людей не вільно було купатися, бо люди вірили, що за це божки карають смертю. Прамислав так задивився в красу сонечка, що відбивалося в воді, що поховзнувся

на мокрому камінні та впав у воду. Поміж народом зчинився великий шум. Люди почали кричати та втікати. З неба почувся грім.

Малий Прамислав потопав все глибше й глибше у воду. Розлючене сонечко схопило його в руки та почало палити своїм вогнем. Прамислав просився, що він не винен, що він тільки поховзнувся, але сонце не слухало. Небо потемніло і почалася страшна злива. Хвили зі сміхом перекидали ним, а сонце палило, поки водяники не привели його на суд божків. Тут Прамислав покірно переказав усе, як було.

Та йому не вірили. Сонце палило його і громи немилосердно вдаряли, немов батогами. Перун підійнявся зі свого престола та почав грізним голосом проголошувати Прамиславу кару смерті.

Коли це нараз вскочила в залю, де судили Прамислава — маленька зелена жабка. Вона прискакала перед самого Перуна, вклонилася низенько й промовила:

— Прамислав не винен! Я сама підслухала, як прибережний

камінчик змовлявся з іншими камінчиками, як його скинути в озеро. І ось камінчик висунувся з-під ніг Прамислава і він упав у воду.

Перун грімко проголосив, що звільняє Прамислава від кари, бо Прамислав не винен, а жабі наказав відійти. Тоді вийшло сонечко та обняло Прамислава своїм теплом. На всій землі стало ясно й весело. Струмочки заграли, люди заспівали, і всі хвалили Прамислава за його чемність і відвагу.

ПОДОРОЖ ДОВКРУГИ СВІТУ

Мал. Христа Хитра

Дорогий „Готуйсь”!

Останній раз писали ми до Тебе з Непалю. Звідтіля подалися ми літаком до Східного Пакистану, що лежить теж в Азії, але на південний схід від Непалю. Ми приземлилися в Дацці, де на лєтовищі ждали вже на нас два пакистанські близнюки Абдул та Алі Хан. Обидва були смагляві,

Дакка, Східний Пакистан,
дня 5 вересня 1965 року.

з великими, темними очима. Були не лиш дуже схожі один на одного, але однаково вдягнені. Їх білі штани нагадували козацькі шаравари, бо були доволі широкі. По штанах звисала біла сорочка, аж до колін, а на головах чорніли кучеряві кримкові шапочки.

Спогад з Непалу: ми дивимось на гору Еверест.

— Які дивні у вас шапочки!
— завважила Оленка, коли ми, примостившись на возі, їхали до дому Абдула й Алі. — Моя Матуся має хутро з таких шкірок!

— Ці шапочки називаються „Джінна” — шапочки і мають окреме значіння для нас, пакістанців. — відповів Абдул. Алі став розказувати:

— Ще двадцять років тому Індія разом з землями, які тепер називаються Східний та Західний Пакістан, були одною країною під пануванням Англії. Жили тут люди різної віри, а найбільше було мусулман, та тих, що почитають індійських богів. А мусулмани почитають одного бога, Аллаха та його пророка Магомета. Одначе всі мали одну спільну мрію. І одні і другі хоті-

ли стати незалежними від Англії і тому постановили змагатися за це. Але що ближче доходили до самостійности, то ми, мусулмани, почали переконуватися, що важко буде нам жити з індусами, які нас переслідували. Тому ми, мусулмани, під проводом нашого великого вчителя Магомета Алі Джінна, вибороли собі незалежність не тільки від Англії, але й від Індії. Свою країну назвали „Пакістан”, а це значить „Земля чистих”.

— А чому є Східний і Західний Пакістан? — спитала Оленка.

— Ось гляньте, — витягнув з кишені маленький шкіряний гаманець Абдул. На гаманці була витиснена карта, що виглядала так:

— „Тому, що найбільше мусулман поселені на сході й на заході великого півострова, годі було всіх переселити з одної сторони на другу. Тому ми творимо одну державу, що поділена на дві частини, східну й західну. І хоч поміж нами тисяча миль Індії, ми всі собі рідні брати.

— Це все дуже цікаве, — завважив я, — але ти, Абдуле, не закінчив розказувати про свою шапку „Джінна“. Абдул поправив на голові темну кримкову шапочку та сказав:

— Наш великий учитель, Магомет Алі Джінна носив колись таку шапочку. Коли він помер, ми носимо і досі такі „Джінна“-шапочки, на його честь та як доказ нашої любови до Пакистану.

Абдул замовк, а я пригадав собі шапку-мазепинку, що її колись носив в Україні мій Батько, як ще був студентом, на честь нашого великого Гетьмана. Згадав і Українських Січових Стрільців, які вибрали собі мазепинку до свого однострою, на знак любови до України та віри в перемо-

гу. Я зараз і розказав близьюкам про це.

Не мало подорожували ми з Абдулом та з Алі по їхній країні. Відвідали ми і плянтації чаю. Там такі діти, як ми, збирають разом з матерями маленькі листочки з великих чаєвих кущів. Я досі не думав ніколи про те, що той чай, який парила для нас Матуся, мандрував до нас аж з Пакистану. Також бачили ми плянтації рижу й юти на полях залитих водою. Юта це рослина, що з неї виробляють волокно на мотузи й мішки.

Але найцікавіша була подорож у джунглі, де живе стрийко Абдула й Алі. Ми їхали туди на слонах, яких тут дуже багато. Опісля плили ми невеликим човном по замулених ріках. Там не раз крокодили відчиняли свої великі пащі та показували нам гострі зуби. Решту дороги пройшли ми стежкою, несучи наплечники. Це тривало з пів дня. Тепер могли ми добре приглянутися грубезним стовбурам дерев, які вдиралися в землю корінням, немов велетенськими пальцями. Бачили ми небувале велике зелене листя та дивовижні квітки. А комарі там такі великі! Скільки новацьких таборів ми перебули, нігде не бачили таких великих комарів! Ще мушу сказати, що в джунглі панує завжди страшенний шум і галас. Це малпи й папуги весь час перекликаються, сваряться та граються.

Коли ми приготовляли нічліг

під шатрами, Оленка покликала нас несподівано під високе дерево. Там лежала маленька малпочка та пхінькала, неначе немовлятко. Алі порадив не торкатися її, щоб мати-малпа не відцуралася дитини. Але коли стало вже зовсім темно, а малпа не приходила до немовлятка, ми вирішили, що мабуть вона вже десь згинула у цих небезпечних джунглях. Оленка взяла малпочку, пригорнула її та назвала „Аппа барі Котай”, а це значить по-бенгальському (такою мовою говорять у Пакистані) — „Де твоя хатка”? Від того часу маленька малпочка „Котай” стала невідлучною подругою Оленки.

Другого дня зайшли ми до села, де привітав нас дуже привітно Сагіб (пан) Магомет, стрийко Абдула й Алі. Ми відпочива-

ли кілька днів та ждали нетерпеливо, коли то Сагіб Магомет візьме нас із собою на лови. Бенгальські джунглі, як ми вже чували, славні на весь світ своєю дичиною. Особливо тигри тут великі й сильні. Тож я, член роя „Тигр”, не міг діждатися зустрічі з живим тигром віч-на-віч. Нарешті прийшов той день.

Ми вийшли зі села, коли надворі було ще темно і біля полудня зайшли на місце ловів. Це була невелика галявина в густому лісі. Ми з'їли паляницю з рижу та попили її часм. Опісля почали лови. Сагіб Магомет та ми, діти, заховалися в кущах близько галявини. А п'ятнадцять тубильців, помічників Магомета, подалися в джунглі, несучи з собою різні барабани, бляшані покришки та патики. Незабаром почули ми здалека такий стукіт, дзенькіт та крик, що нам аж моторошно стало. Оленка пригорнула Котай до себе та ще ближче притулилася до мене. Мушу признатися, що якби мій Татко або братчик були тут, я був би теж ближче до них присунувся.

А Сагіб Магомет пояснював нам шепотом:

— Мої слуги натрапили вже на звірину. Тепер вони страшать її і наганяють на нас. Вона буде без тями бігти джунглями, аж поки попаде на цю галявину. А тут ми вже дамо собі з нею раду! — і він міцніше стиснув рушницю. Мені стало якось неприємно, але я вже не мав часу роз-

думувати над цим. Галас все швидше і швидше наближався і ми, діти, аж застигли у сподіванні чогось страшного. Вже чуємо, як гілки ломляться — трісь, трісь, і на галявину вискакує чудовий, великий тигр та вагається хвилину.

Сагіб Магомет підняв рушницю і... в цю хвилину я не вдержав. Я кинувся до ловця і мій крик, здавалося, заглушив усе:

— Ні, ні, не вбивайте його! Він такий сильний, такий гарний!

Мабуть вхопив я при цьому Сагіба за руку, бо куля полетіла вгору поміж густе листя, а тигр, блиснувши зеленими очима, зник у кущах. Мисливець був такий здивований, що забув навіть про злість. А то пропала йому така гарна штука!

— Чому ти таке зробив, хлопче?! — спитав він мене грубим голосом. — Чи ти знаєш, що тигр міг тут вбити і тебе і нас усіх?

Я хвилину не міг нічого сказати. Такі різні почування хвилювалися в моєму серці. Колись лови були моєю великою мрією і я не міг був дочекатися цього дня. Та тільки в цю хвилину я зрозумів, що лови — це смерть звірині. А я ж приятель усіх звірів; я новак!

Я поглянув мисливцеві в очі: — Сагібе Магомете, не гнівайся на мене! Я український новак з роя „Тигри” і цей тигр — наче брат мені. Йому жити, бути переможцем!

Ні, я ще досі хвилююся, коли згадую цю пригоду. І тому вже кінчаю на сьогодні свого листа.

Готуйсь! **Оленка і Ромко**

ЯК ЛЕСЯ ЗДОБУВАЛА ВМІЛІСТЬ МАЛЯРКИ?

Сестричка переходила з роєм „Мурашки” новацькі вмілості та пояснювала, як можна котру здобути, підготовляючися вдома. „Мурашки” голосилися до різних вмілостей, а деякі обіцяли навіть підготовлятися до двох рівночасно. Одна тільки Лєся сиділа мовчки.

— Лєсю, — спитала сестричка, — а котру вмільсть ти собі вибереш?

— Я нічого не вибираю, бо всі вмілості заважкі для мене. Я не вмю нічого сама зробити! — відповіла сумовито Лєся.

— А хто вчиться так добре в школі? — спитала знов сестричка. — Хто пише так гарно задачі, здобуває добрі оцінки? Таж ніхто цього за тебе не робить! Можеш працювати в школі, зможеш і тут. Попробуй, я тобі поможу!

Коли всі новачки пішли додому, сестричка осталася з Лєсею. Пройшли всі вмілості ще раз. Але ніяк не змогли знайти чогось відповідного. Врешті сестричка промовила:

— Я виберу тобі вмільсть маллярки!

— Але сестричко, я не вмю малювати! — боронилася Лєся.

— Коли ж ти цю вмільсть вже навіть і почала: помагала прикрашувати домівку вже кілька разів, витинала витинанки, роз-

мальовувала їх, помагала витинати з паперу букви. Треба тобі тільки навчитися рисувати різні предмети.

— Але я не вмю!

— То саме треба навчитися! Ось спробуй нарисувати котика, такого, як тут на образку! — і сестричка витягнула зі своєї торбинки книжку з малюнком котика.

Лєся взяла тремтячою рукою олівець і попробувала. Але це не був ні котик, ні ніяке звіря взагалі. Це було щось таке, що й назвати годі. Лєся трохи не розплакалася.

Але зчасом, від сходинок до сходинок ішло щораз краще. Вже не лиш котик виходив такий, як всі котики, але Лєся зуміла малювати і пташка, звірятко, хату. Лєся перерисовувала по кілька разів, поки рисунок не виходив добре.

Тепер не шукайте Лєсі поміж „Мурашками” за її одностроєм без відзнак вмілостей! Бо Лєся має їх на рукаві стільки ж, що й інші новачки. Не лиш відзначку „маллярки”, але ще багато інших. Правду кажучи, має їх більше, як інші „Мурашки”.

Колись Лєся скаржилася, що не має ніяких здібностей. А тим часом показалося, що таки має

одну: витривалість у праці. І нею здобула собі всі інші!

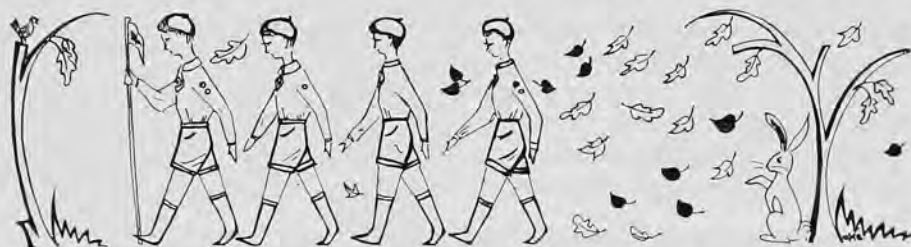
Вимоги вмiлости малярки:

1. Малює iлюстрації до оповiдань.
2. Гарно малює знам'я свого гнiзда.
3. Радо виконує всiякi малюнки для потреб свого гнiзда (прикрашення стiнки, iлюстрації для хронiки, стiнної газетки).

4. Зберiгає в порядку свої малюнки.

Вiдзначка вмiлости малярки.

З НОВАЦЬКОГО

СВІТУ

Новачка Оленка Гриневиц з Гленрой, в Австралії пише:

Пластова дитяча забава

Коли я прийшла на забаву, побачила багато моїх товаришок. Спершу рій „Кукабари” „тягнув рiпку”.

Опiсля рiй „Рожi” виступав передягнений за снiжинки.

Тодi ми гралися i танцювали двi години. Там теж продавали квітки i можна було виграти рiзнi гарнi речi.

Менi дуже подобалася забава i на другий рiк я пiду на неї знов.

Оленка Гриневиц

з роа „Дзвiночки”, Австралiя.

„Кукабари” це такi австралiйськi птици, що їх голос дуже подiбний до смiху. Так i назвався один рiй новачок. А казку про „Рiпку” Iвана Франка хiба знає кожен з вас. Як бачите, її „тягнули” новачки навiть i в далекий Австралiї!

**

„Готуйсь” дiстав теж листа з Аргентини (Полуднева Амери-

ка). Там теж живуть українські новаки і послухайте, що вони роблять:

Дорогий „Готуйсь”!

Дня 29 серпня наш ляльковий театр дав свою першу виставу. На початок вийшов перед сцену Івасик Барабасик та сказав, що він знає багато казок, а сьогодні розкаже нам про „Червону Шапочку”.

Найцікавіший був вовк. Він з’їв бабусю та заложив собі її окуляри. Накінець Івасик Барабасик обіцяв нам розказати на другий раз іншу казку.

Наш ляльковий театр дуже подобався нам і ми нетерпеливо чекаємо на наступну виставу.

Рої „Тигри” та „Лантери”
з Аргентини.

**

Новак **Марко Луцький** з Нью Йорку пише:

Дорогий „Готуйсь”!

Хочу розказати Тобі дещо про новацький табір, який відбувся цього літа на Вовчій Тропі. Табір називався „Україна — моя Батьківщина”. Моє гніздо називалося „Крим”, а мій рій „Корсунь”. Командантом табору був пл. сеньйор Яків Шегрин, а моїм гніздовим братчик Ромко Номич. Цього року було в таборі багато новаків. Я пройшов третю пробу і здобув дві вмілості: санітаря та астронома. Особливо подобалася мені підготовка в ланці до вмілості астронома. Під час зайнять у ній ми мали вогник після свистка на нічну тишу. Братчик роз-

казував нам тоді про планети та зорі. Ніч була темна і ми бачили багато зірок. Братчик рятивничий Дусько приніс нам телескоп і ми бачили Великий Віз (його теж звуть „Велика Ведмедиця”), Малий Віз та Полярну Зірку.

Я пришив на свою новацьку сорочку відзначку третьої проби та відзначки обидвох вмілостей. Тепер моя сорочка вся нашита відзнаками. Жалко буде мені розпрощатися з цими новацькими відзнаками, бо в листопаді я переходжу вже до юнацтва.

Тож прощаю Тебе, дорогий „Готуйсь”, бо це вже востаннє пишу до Тебе, а Ти був „ясним промінчиком” під час мого новакування!

Готуйсь!

Орля **Марко Луцький**,
рій „Лиси”

**

Табір новачок на Вовчій Тропі в Північній Америці називався цього року „Рідна Казка”. Новачки в ньому видали дуже гарну газетку-одноднівку „**Таборове очко**”. Подасмо тут декілька дописів з неї:

Анна, Мавка українських казок

Давно, давно жила в лісі чудова мавка. В неї було довге золоте волосся і сині очі. Вона називалася Андеявонна, але всі кликали її Анна. Одного дня прийшли до Анни звірятка з лісу: сарна, зайчик і вівірка. Вони попросили, щоб Анна розказала їм казку. Анна згодилася і стала

розказувати їм гарні казки, а всі вони були українські.

Від того часу Анну називали „Анна, Мавка українських казок”. Ці казки дійшли до людей, і всі знали, що це українські казки. Такий був початок українських народних казок.

Очко Марти

(Всі співробітниці „Таборового очка” підписувалися „Очко” і давали своє ім'я).

Криївка

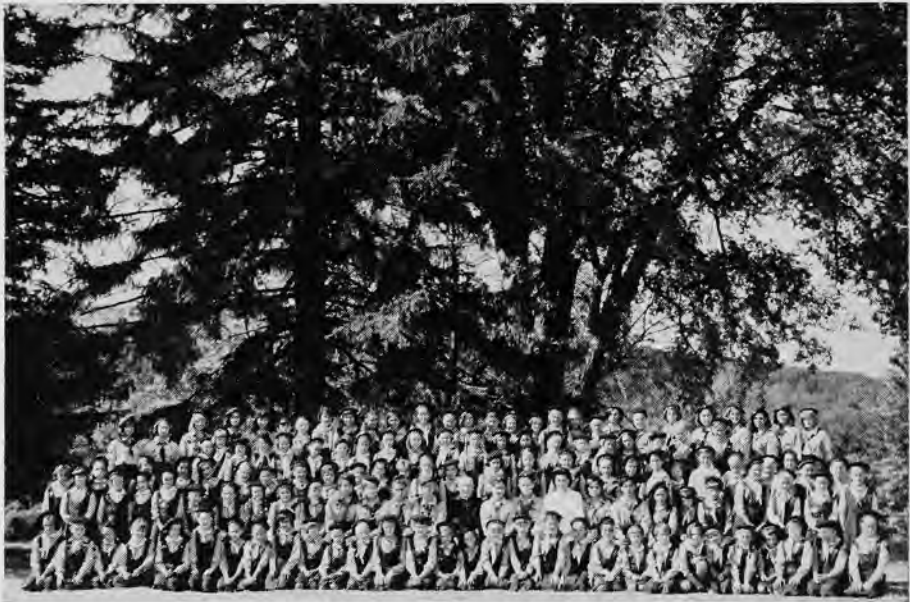
Добрий день! Я називаюся Оленка, але кличуть мене Галя. Мій рій називається „Княжий терем”, у таборі „Рідна казка”. Наш рій сестрички Оленки мав великі труднощі, шукаючи кри-

ївки для себе. Чи хочете, щоб я переказала вам, які пригоди ми пережили, шукаючи криївки? Якщо так, то читайте далі, будь ласка!

Сестричка, я і ще чотири новачки сиділи на землі в лісі. Ми знайшли собі місце на криївку, але трьом з нас воно не подобалося і вони шукали далі. Але вони повернулися скоро і сказали: — Ні, і це не добре, бо там замале місце, а забагато трави!

Сестричка відповіла:

— Новачки, ми вже пройшли чотири ліси і ще не знайшли місця під криївку. Тепер залишімося тут на сходи, а на наступні рові зайняття підемо у напрямку на міст. Якщо вам не

Табір новачок „Рідна казка” на Вовчій Тропі цього року зі сестричками та команданткою Орисею Волчук.

подобасться, повернемося таки сюди.

На другий день під час розвих зайнять ми пішли до того лісу, що його вказала сестричка. Ми дійшли аж до містка. Марта не могла довго йти тихо, коли йшла з другою Мартою, що її ми звали „Маці“, і почала:

— Ой, сестричко, наша минулорічна криївка була при цій стежці!

— А я ось була в твою роі, і наша криївка була там далі! — мусіла додати „Маці“. І так слово за словом, мусіла настати сварка поміж Мартою і „Маці“.

— Марто і „Маці“, досить вже з вас! — сказала сестричка. — Якщо хочете, можемо поглянути на нашу колишню криївку, тільки не сваріться. Покажіть нам, куди до неї йти!

Марта і „Маці“ затихли. Марта пішла перша, „Маці“ за нею, опісля ми, а сестричка йшла накінці. Ми дійшли до давньої криївки і пішли ще далі. Там справді знайшли гарні сосни і інші молоді дерева. Земля була покрита сухою хвою.

— Добре, — сказала сестричка, — тепер ми всі берімося чистити нашу криївку! І так знайшли ми справді гарну криївку.

Очко Галі

Цю одноднівку редагували: Оксана Гаврилюк, Ганна Жирук, Маруся Зарицька, Ліда Кифор, Марта Навроцька, Галя Ломага,

Катерина Оранська, Марта Ройовська „Маці“, Дозя Сигіда, Леся Трипушенко, всі з роя „Княжий терем“ та сестричка Оленка Пігуляк.

Лицар, українська Лисичка Сестричка і японочка на новацькій забаві у Пассейку. (Михась, Марічка і Оля Паславські).

„Малі стрільчики” на вправах. Це були перші українські пластові новаци. Вони почали новакувати тоді, коли творився Український Легіон, Українські Січові Стрільці, в 1914 році у Львові. Вони, хоч малі, хотіли теж боротися за волю України. На світліні вони виконують військові вправи.

Світлина: Архів Українських Січових Стрільців.

А БИЙТЕ ХЛЯПА!

Ви знаєте, що він тепер знов зробив? Підписав світлину новака в одягу лицаря Ромка Івасикова — Ромко Івасівка, в числі за жовтень. Отже дуже перепрошуємо Ромка Івасикова за цю помилку та обіцяємо, що за цю штукку Хляп мусітиме відсидіти три дні у шухляді в редакційному столі!

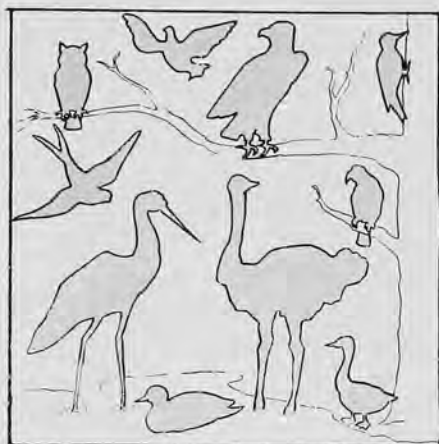
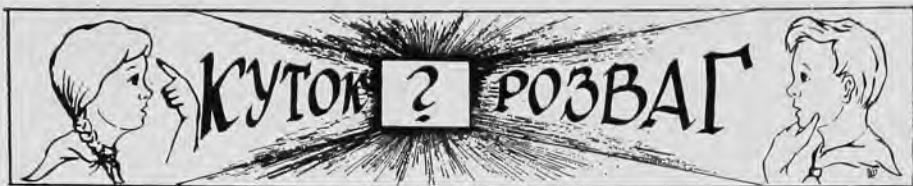
Ромчик Івасиків з Нью Йорку належить до роя „Лиси”, 19-го Гнізда.

ПОДОРОЖ ПО УКРАЇНІ

Як бачите, Оксанка й Олесь далі мандрують українською землею. І знов попали в таку область, що про неї змогли нам багато цікавого намалювати. А ми зможемо теж немало цікавого написати про цю область! Пишіть — „Готуйсь” очікує Ваших описів, з цього числа, як теж з попереднього за вересень, щоб могли ці описи гарно надрукувати; а хто добре напише, тому пішле книжечку в нагороду!

Мал. Оксана Борис

Новацтво любить пташки і цікавиться ними. Ось на малюнку бачите силвети (тіні) різних птахів. Спробуйте вгадати з них, які це птахи, як називаємо їх по-українськи. Напишіть до „Готуйсь”, що про них знаєте: де вони живуть і як гніздяться, що їдять, які їх голоси, звичаї, котрі з них перелетні, котрі залишаються вдома на зиму. Може теж знаєте, що деякі з них нагадують нам? А вкінці згадайте оповідання й казки, які ви про них чували!

Подав братчик Ірко

Сестричка Кіця

СУЗІР'Я

Коли ми поглянемо на небо в ясну, погідну ніч, чи то в таборі чи в місті, побачимо багато різноманітних зірок. Старинні народи: єгиптяни, греки, римляни бачили кілька тисяч літ тому ті самі зорі. Так, як і ми тепер, вони завважили, що кожного вечора зорі появляються на небі в тому самому порядку. Зчасом ці перші астрономи стали розрізняти поодинокі групи зірок, сузір'я. Ці групи нагадували їм їх героїв, богів, богинь (бо вони були ще погани!), та інші постаті з їх народних переказів.

Про сузір'я „Лебідь” є, наприклад, цікава казка. Був собі раз молодий чоловік, Лебідь, якого приятель, Фаетон, втопився в ріці. Лебідь з розпуки поринав раз-у-раз в воду (так, як лебеді це роблять), щоб знайти свого товариша. Боги завважили його, змилосердилися, перетворили його

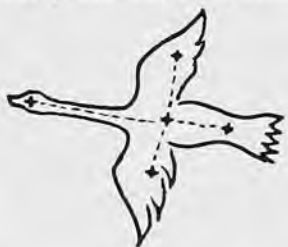
го в правдивого лебедя та в нагороду за його вірність товаришеві поставили його на небо, де він стоїть і по сьогоднішній день.

Сузір'я Лебеда складається з п'яти зірок:

Коли їх получимо,

можемо уявити собі форму лебедя, так, як старинні римляни це робили.

Про сузір'я Лева казали, що воно постало так: давно жив у Греції могутній лев. Був він королем не лиш над звірами, але й над людьми, бо навіть найкращі стрільці не могли його вбити. Одного разу боги задали Гераклові дуже тяжке завдання: здобути шкіру цього лева. Геракл стріляв довго до нього з лука, але стріли відбивалися від левиної шкіри. Тоді Геракл розлютився, витягнув з землі молодого дуба та налякав лева його розгалуженим корінням. А тоді вже легко задушив його своїми сильними руками. Тому, що лев

цей був такий сильний, боги післали його опісля на небо, щоб люди його не забували.

Сузір'я „Лев” має 17 зірок:

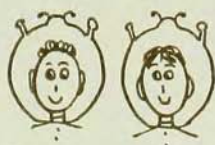

Коли получимо їх, можемо уявити собі постать лева.

Цього місяця наші „Зореплавці” проїжджають попри деякі сузір'я. Чи знаєте, як постали назви цих груп зірок? У відділах астрономії в кожній бібліотеці є багато цікавих книжок про те. Покажіть „Зореплавцям”, що хоч ви з ними не літали, знаєте добре про їх прогулянку! Тільки пишть скоренько, бо на другий місяць „Зореплавці” вже повертаються додому!

Рій „Зорянців“

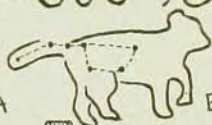

Всен Д залишили,
Поміж полетіли.

Поклонились по закону
Оріон -ові старому.

ОРИОН

А ВЕЛИКА

ВЕДМЕДИЦЯ

Дала МІД -у, як годиться.

На ВАГА -зі гоїдались радо,

ВАГА

 РАК -а викинули зраду.

РАК

 ДІВА -ою вощала,

ДІВА

 З БЛИЗНЮКИ -ами в КРУГЛІ грались.

БЛИЗНЮКИ

КРУГЛІ

Стала КВОЧКА клопотатись:

КВОЧКА

Ко-ко-ко! Вам час вертатись.

